

TOMÁŠ

LIBER VITAE

HOUŠKA

Liber Vitae

Tomáš Houška

Liber Vitae

© Tomáš Houška 2016

Liber Vitae

Tomáš Houška - 1. vydání. - Praha

Tomáš Houška, 2016

(Týn n. Vltavou, Nová Forma, s.r.o., 2016)

144 stran

ISBN 978-80-86065-17-0 (tištěná)

ISBN 978-80-86065-16-2 (eBook - PDF)

ISBN 978-80-86065-20-0 (eBook - EPUB)

Čichý byt je zalitý šedivým bezbarvým světlem časného podzimního rána.

Na stole se ve vratkých hromádkách hrozících zřícením několik dní vrší neumyté nádoby.

Po židlích i po podlaze se válí poházené oblečení, které tu pan domácí ze sebe shodil a evidentně dalších pár dní neřešil jeho osud.

Lednice, jejíž mrtvý ztemnělý displej dává znát, že s její funkcí, případně zdrojem elektřiny ...to není zcela v pořádku. Na jejích dveřích magnetem přicvaknutá oznámení z pošty, složenký, na listcích papíru v rychlosti načmárané obtížně čitelné výkřiky, které mají nejspíš připomínat něco důležitého, co už je velmi pravděpodobně dávno pasé.

Protivně pípá telefon položený na stolku vedle postele.

David po něm rozespale zašátrá, shodí přitom ze stolu plastovou pikslíčku s léky. Přes ospalky mžourá na displej. Nahmatá štíhlý kablík z nabíječky a dává telefonu cucnout. Na telefonu přepíná hlasitý poslech. Ozve se vyplašený hlas Davidova kolegy Ralfa „Čau Dejve, průser, vstávej, starej zuří.“

David se pracně probouzí. Vypadá to, jakoby toho moc nenaspal, a z probuzení má pramalou radost. Kupodivu na něj Ralf nepřenesl svůj strach z blížící se katastrofy, jen ho to otravuje. „Cože? ...takhle brzo?!...“ Jakoby David byl jediným spasitelem, který je na světě proto, aby řešil všechny průsery.

Z telefonu chraptivě zní Ralfův hlas „Při tý kontrole něco...“ následuje prskot a rozházený obraz na displeji.

David vztekle klepe telefonem, který evidentně zlobí.

Prskot ustane a na Davida znovu kouká ustaraná Ralfova tvář.

David se snaží z Ralfa vytáhnout nějakou informaci, ze které by byl moudřejší „Sem neslyšel tu poslední větu, ten krám blbne. Co se stalo? A to nemůže dvě hodiny počkat?“

Ralf zní přesvědčivě „...prej budou padat hlavy, Hasmed tu běsní.

David si vzdychne „...no dobře, už jedu.“ Ralfovi se tím ujištění evidentně ulevilo. „Dík!“

Displej zhasne, komunikace byla ukončena.

David vstává z postele a zkouší přimět k činnosti zblemcaný kávovar. Cvakne jednou, dvakrát. Nic. Koukne na displej. Zhasnuto. Smutně si vzdychne a odkráčí do předsíně k pojistkám. Vyhozený jistič. Nahodí ho zpět a jde si to znovu vyřídit s kávovarem. Na displeji bliká zmatené datum 2016. Snad rok výroby. Znovu boj s tlačítkem. Párkrát do něj praští se zesilující intenzitou. A přísnost nese plody. V kávovaru se to jemně rozhučí a pak už se rozdrnčí chřestivým zvukem v hloubi ukrytého mlýnku. To Davida uspokojí.

Sbírá z křesla a okolí své postele oblečení.

Znovu protivně pípá telefon.

David překvapeně kouká na displej a pak do něj s odpudivým gestem dlobne „Prosim, Ministerstvo pro harmonizaci, David.“

Na displeji se objeví protivný manažer, který si o svou vroucí ranní kávu nejspíš právě spálil jazyk, a proto potřebuje do světa vykřičet veškeru hořkost toho přepáleného sajrajtu „To sem se dovolal zase vám?“

David se zhluboka nadechne a snaží se ho chlácholit, ale zpruzený buřt na druhém konci má slovní průjem a potřebuje

někoho seřvat „Já to s vám nebudu řešit počtvrtý, ste mi slíbili, že ty klienty budeme mít a to se snad mam doprošovat, aby si u nás ten program předplatili, nebo co jako.“

David se ho snaží zastavit „...ano, já vim, budu to dneska s obchodákama řešit.“

Marně. „Jak řešit?! to přece dávno mělo bejt! Už toho mam dost, budu si na vás stěžovat!“

„...jak mělo bejt?! Stěžovat?“ ale displej zamrká, a tím hovor skončil. Pan drsňák nechtěl debatovat, jenom někoho zprudit.

David vztekle vrtí hlavou, jde si z kávovaru vzít kalíšek, ze kterého stoupá dým.

Zadívá se na zapaspartovaný list z jakéhosi středověkého manuskriptu, který je možná jedinou ozdobou jeho bytu. Ušklíbne se. Každý jediný list té knihy je možná jenom dokonalou emanací marnosti všeho snažení. Duch autora si říká „Jo, vždycky, když si pomyslíte, že dovedete všechno, a vysmějete se tomu, jak banální byly věci, které jsem objevil a spočítal, tak vemte do ruky tenhle list.“

„Kdyby se ty písmena aspoň daly číst,, pomyslí si David, ale je to jenom změt' čar.

Ze zamyšlení Davida vyruší další pípání. Začíná to být otravné, bleskne Davidovi hlavou. Ale potáhne virtuální táhlo na displeji a přijímá hovor.

Davidova sestra.

„Ty jo, brácho, to bys nevěřil, co se mi zdálo dneska!“

David něco zabručí. Asi by tomu fakt nevěřil. Ale jeho odpověď nikdo nečeká.

„Já sem ti normálně šla přes takovou lávku... a všude byl

takovej zvláštně barevnej opar, jo, a dole tekla taková temná voda. No a já sem...“

David se snaží vyvolat zdání plynoucí komunikace „Já tě poslouchám,,

S takhle vyvolanou kouřovou clonou odchází do koupelny vyčistit si zuby.

Mázne pastu na štětinky kartáčku a zkouší kohoutek. Voda neteče. Vztekle odkládá kartáček, co komu, proboha, udělal?!

Z telefonu teče dlouhý souvislý proud vyprávění „Jak tam tekla ta temná voda, jo, tak tam ti normálně plavaly takový velký kulatý bubliny... ty mě neposloucháš! Mam ti to zavolat pozděj?“ Evidentně odhalila Davidovu fintu.

David zabručí „Asi jo, to bude nadýl, co? musim do kanclu.“

Davidova sestra se vyděsí „V tuhle hodinu? To je hrozný. To je jako u nás. Tady ti sousedi maj děti a ty děti normálně v noci brečej a já pak nemůžu spát. Já sem si tuhle kvůli nim tuhle musela vzít prášek. Jenže pak mě bolel žaludek, to ti je tady hrozný.“

Do jejího popisu věci znova pípá telefon.

David svou sestru s rostoucí asertivitou zastaví „Volaj mi z kanclu.“

Zaskočí ji to. „Jasně, jasně. Tak já ti to bude vyprávět odpoledne, to musíš slyšet.“

David přepíná hovor. Na displeji se objeví mírně otlá tvář z kontaktů, pod kterou se skví jméno SAM, a buransky sebestředným způsobem na něj sype dojmy ze svého nočního dobrodružství.

„Čau Davide! Tak to klaplo. Akorát ted' vypadla. Ale jinak

to bylo přesně jaksi říkal. Ty kozy! Ty jo, to byla jízda, myslím, že sem jí úplně vodvařil!“

David se jemně ironicky usměje „To je supr.“

Sam pokračuje „Sejdem se večer, řeknu ti to, to se nasměješ.“

David souhlasí. Tím se dá hovor celkem bezbolestně a efektivně ukončit „Jasně tygře! Večer, Duna pět.“

Další pípání. Někdo další něco potřebuje. Koukne na displej. Neznámé číslo? Jakoby tu David byl kdykoli k máni pro kohokoli. Dělá vrbu, strážného anděla, kamaráda, krizového manažera. Pro všechny se snaží najít čas a síly. Něco potřebujete? "Davide, můžu tě poprosit o malou drobnost?" Nejhorší věta, kterou lze od druhých slyšet. Asi proto, že jí slýchá nejčastěji. Všichni vždycky vědí, kde ho najdou. Zadržává to v jediném okamžiku: Když někdy výjimečně něco potřebuje také David.

Pípá někdo další. David už toho začíná mít dost.

Objeví se profilovka mírně se usmívající zajímavé mladé ženy tak třicet - pětatřicet let, kterou má uloženou v kontaktech jako Leia „Čau Davide, mam něco připravit než dorazíš?“

Davida to překvapí a oddechne si, že to není další katastrofa.

Rozpačitě zavrtí hlavou „Ani ne, mam to sebou.“

„Nepi ty sračky, udělám ti opravdu kafe.“

Davida překvapuje „Dík.“ Leia nejspíš v jeho hlase cítí únavu, možná něco, co se jí nezdá „Seš oukej?“

„Jasně, už vyrážím.“ a co by jako mělo být, řekne si hrdě.

Leia vypadá, že ji to neuklidnilo. Možná má v Leie David

něco víc než běžnou kolegyni nebo asistentku. Ale nejspíš to sám neví. O andělech, kteří tiše a nenápadně stojí vedle nás, většina lidí neví.

David vypíná hovor, dopijí kávu. Teda vlastně ty sračky, jak to celkem výstižně popsala Leia, a odkládá kalíšek na stůl mezi spoustu dříve použitých nádob a věcí, které se tu Davidovi vrší.

Sedne si, hlavu unaveně složí do dlaní a chvíli přemýšlí a sbírá síly k odchodu. Pípání zní zdálky rádoby akutně. A je mu to jedno.

Na malou chvíli se svět kolem rozplyne. Pár vteřin božského klidu. Jakoby se ocitl v jiném světě.

Probere ho kravál z chodby. Nějací lidé tam na sebe křičí, slyší praštění dřeva. Dneska ráno samé překvapení. Ale jeho nejspíš jen tak nevykolejí.

Přes tabulky okna sem doléhá muezzínovo svolávání k bohoslužbě. David si povzdychne. Zavře okno. Fakt už je ráno a musí vyrazit.

Sbírá se k odchodu. Zvedne se a projde kolem lednice. Vidí louži na zemi, koukne na displej na lednici. Na displeji lednice běhá červeně blikající chybová hláška „Vyčerpaný tarif energie,“ střídající se se zmateným datem 22-11-1439.

To odpovídá, Davidova energie už je vyčerpána. V poslední době ji rozdává všem kolem sebe. Co telefon, co oslovení, to znamená, že někdo něco potřebuje a je nějak samozřejmé, že to David promptně zařídí. Protože to vždycky udělá.

Vztekle do lednice bouchne, jakoby za to mohla. Na rozdíl od kávovaru nenaskočí.

Na odchodu z bytu míjí velkou starou skříň, jejíž

prostřední dveře tvoří velké zašlé zrcadlo. Stříbrný povlak na rubu jeho skla zažil své, vlastně by celou skříň možná úspěšně prodal někde jako starožitnost. Ale aspoň umýt a vyleštit by si to zrcadlo někdy zasloužilo.

Sahá na kliku od bytu. Zvenčí opět dolehne další vlna křiku. David zaváhá. Udělá dva kroky zpět ke skříni.

Sáhne do malého šuplíku vedle zrcadla a vytahuje pistoli. S úšklebkem si ji schovává pod sako. Asi by mu k ničemu nebyla, ale už si zvykl ji nosit. Coby ministerský úředník má speciální osobní povolení k držení zbraně, které je jinak přísně prohibované. Ale Davida by bez ní ho řada lidí považovala za pošetilce. Minimálně v téhle čtvrti.

Otevře dveře na chodbu. Zívne na něj nevlídná temná chodba, neuklizená, stěny tagované jako ve skvotu. Do obličejů udeří těžký vzduch, který profukování pár rozbitými okénky nemůže zlehčit. Prostě se tu neuklízelo kdo ví jak dlouho a podél stěn se vrší víc než jen chuchvalce prachu, který má David doma.

Dveře výtahu jsou přelepené páskou a výstražnou cedulí „NEPOUŽÍVAT smrtelné nebezpečí, nakažená řídicí jednotka“. David se v tomhle domě už ničemu nediví.

U sousedova bytu evidentně vykopnuté dveře, u kterých stojí černé obludné postavy. Hromotluční ozbrojenci od hlavy k patě navlečení do neprůstřelných vest a mundúru tak, že z nich nekouká ani milimetr kůže. Z černé helmy vykukují dva objektivy noctovizorů, po stranách hlavy jakási maličká kamerka a na druhé straně silné ledkové světlo, nyní našťestí zhasnuté. Kolem hlavy se blembají hadičky dýchacích přístrojů, kabely různých přístrojů, které mají navěšené na mundúru zepředu i zezadu. Pancéřování připomínající chitinové krovky nějakého nestvůrného černého hmyzu, ověšení

výbavou k zásahu, na předloktích položené strašidelné púlpalcové karabiny s kolimátory.

Jakmile David otevře dveře na chodbu, hned se k němu dva vrhnou a jeden skenuje Davidovi zorničku miniaturním skenerem připevněným v mundúru nad levým zápěstím.

Z hloubi monstra zazní přidušeně a plechově „Co tu děláte?!“

David se nestačí ani leknout.

Ozbrojenec ale bleskově koukne na skener, který mu hlásí Davidovu identitu, a lekne se. Rázem se jejich chování k Davidovi zcela změní a oba jsou velice servilní „Promiňte pane! Nenapadlo nás, že v téhle čtvrti potkáme osobu jako vy...“

David se usměje. Koneckonců, ten respekt zalichotí každému, co si budeme povídat. David je slušně konformně oblečený člověk, má lehce zválený... ale stále je to oblek, který nenosí ta nevěřící lůza. Typický příslušník střední úřednické vrstvy.

David je překvapený, co tu zásahovka dělá „Místní šetření?“

Ozbrojenec souhlasně přikývne.

David zvědavě nahlédne do bytu „Řekněte šéfovi, že by mě zajímal výsledek. V sousedním bytě ...to člověk nezažívá běžně.“

„Jistě pane, vyřídíme.“ David se neobtěžuje formalitami rozhovoru. Otočí se a bez dalšího zájmu o situaci nebo ozbrojence pokračuje po schodech dolů.

Ғәсі иҗәһезәуәт ишәд. әшәд әзәдәһә Ғәһәт илә әзә Ғәһәдәшә
 һә иҗәһәдәшә а иҗәһәдәшә Ғәһәт илә әзә Ғәһәт илә әзә Ғәһәт
 әзә илә иҗәһәтә әзәдәшә Ғәһәтәшәдәшәдәшә.

V sousedním bytě zatím probíhá místní šetření. Pro Davida nezáživná a rutinní věc. Kdysi byl členem týmu, který pro taková vypracoval podrobnou metodiku.

Pro obyvatele bytu to evidentně tak nudné a rutinní není. Malá dcera brečí a matka ji chlácholí. Synek stojí vedle a vyděšeně na to kouká. V koutech stojí tři černí ozbrojenci.

Dva inspektoři v ušmudlaných oblecích rabují šuplíky, vyspávají obsah všech skříněk na zem a cosi hledají.

Soused je úplně obyčejný připlešlý chlapík s břískem, otec rodiny, sedí na židli v nevábně vyhlízejícím pokoji. Vyšetřovatel mu lískne facku „My z tebe tu netoleranci vymlátíme! Kams to dal?“

Soused vrtí hlavou, že neví o čem je řeč.

Inspektor zklamaně vyvalí na zem obsah další skříňky „Žádný knížky. Žádný nepovolený věci. Připojení na černou sféru nemá. Nebo sme ho nenašli.“

Vyšetřovatel zuří „Chceš říct, že s teroristama venku nemáš nic společného?“

„Nemam.“ Mlaskne další facka.

„Kafirský lži!“ vzteká se inspektor „Na manifestaci míru ses neukázal, kamery tě práskly!“

„Nebylo mi dobře.“ Omlouvá se soused. Inspektor se znovu ušklíbne.

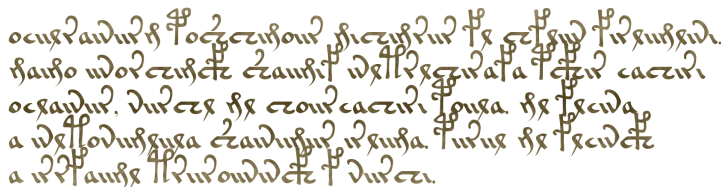
Vyšetřovatel smutně komentuje situaci „Ale nic sme nenašli. ...ani sešit s nepřihlášenějma poznámkama? Nezdaněný nápady?“

Oba inspektoři vrtí hlavou.

Jeden z nich ale vidí něco, co je nepřijatelné samo o sobě „Ale výchovný programy nemá ani zaplacený, natož by na ně koukali Nařídíme vazbu?“

Vyšetřovatel se zamyslí „Je to na odebrání dětí. Viděl bych to na paragraf o ohrožování mravní výchovy.“ Sousedku tím vyděsí k smrti „Ne, to ne!“

Dcera v jejím náruči začne ještě víc plakat. Synek se vylekaně koukne po rodičích, co to znamená. Soused má zoufalý a bezmocný výraz.

ocuxvandu h Poczuzhou huczdu h sczdu huczdu
hauho udorczuete czauhif w huczdu a huczdu
oczandu. duce huczdu czuete huczdu huczdu
a w huczdu czuete huczdu huczdu huczdu
a w huczdu huczdu huczdu huczdu

David vychází před dům. Celkem mrtvá ulice na kraji vnitřního města, ale mimo rezidenční centrum. Tedy mrtvá pokud člověk nepočítá nesčetné toulavé psy a kočky brousíci mezi hromadami pytlů.

Mírný vánek k Davidovu nosu donesl hnilobný puch. Svoz odpadků je kvůli všudypřítomným útokům fidájiů, nacionalistických xenofobních extremistů komplikovaná věc a mimo rezidenční centrum musí probíhat nepravdělně. Trasy i časy svozu jsou generované matematickými rovnicemi tak, aby byly co nejméně předvídatelné, a tohle je důsledek - všude

se válejí hromady odpadkových pytlů, často popraskaných a vysypaných na ulici. A na ulici také už léta straší vraky aut, které jejich majitelé kvůli dani z komunikací přestali používat, a pak je neodhlásili, aby nemuseli hradit poplatek za řádnou likvidaci.

I když pravda, někdy těžko rozeznat, jde-li o odstavený vrak, nebo naopak vozidlo, které si majitel provizorně zabezpečil proti střelbě nebo střepinám granátů. Jsou opatřená masívními trubkovými chrániči, traverzami místo nárazníků, provizorním pancéřováním - plechy s průzory často nahrazují skla v oknech. Co ti lidé nepodniknou, aby se aspoň trochu chránili před běsnícími nacionalisty, to je hrozné. Povolení k vlastnictví auta mají tak jako tak jenom prověřeni spolehliví lidé, takže jde vesměs o schválené úpravy.

Před domem stojí několik pitoreskních pancéřovaných a také už omšelých vozů, na nichž blikají výstražné majáčky. Kolem nich stojí několik dalších ozbrojenců zásahové jednotky, stejní, jaké jsme poznali na chodbě.

Davidův příchod je přiměje k akci, někteří se staví do střeleckých pozic. Prvnímu z nich David rovnou ukazuje svůj průkaz. Ozbrojenec mávne rukou a zruší poplach svých lidí.

David by samozřejmě dávno měl nárok na slušné bezpečné bydlení v rezidenční čtvrti, ale drží ho tu sentiment. Nejde jen o to, že byt dostal po rodičích, kteří ho spláceli půlku života. Ale prostě tu vyrostl a cítí se tu doma. A nezměnilo se to, přesto, že od dob, kdy byl malý kluk, se ulice a celá čtvrť proměnila k nepoznání.

Přijíždí rachotící vozidlo. Obrněné trochu méně než vozidlo zásahovky, ale také zřetelně dovybavované na nevlídné zacházení a občasnou okolní střelbu. Davidovi ho dali k dispozici, aby jeho cesta do kanceláře byla méně zábavná, zato